

Кейго Хигашино

СМЪРТОНОСНА ОТДАДЕНОСТ

София, 2018

Yogisha X no Kenshin by HIGASHINO Keigo

Copyright © 2005 by HIGASHINO Keigo

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2005.

Bulgarian translation rights in Bulgaria reserved by Iztok-Zapad,

under the license granted by HIGASHINO Keigo, Japan,

arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Japan UNI Agency, Inc., Japan.

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Александър Драганов, превод, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0316-5

КЕЙГО ХИГАШИНО

СМЪРТОНОСНА ОТДАДЕНОСТ

Превод от английски
Александър Драганов

1.

Ишигами излезе от апартамента си в 7:35, както правеше всяка делнична сутрин. Преди да тръгне по улицата, погледна към почти пълния паркинг за велосипеди и забеляза, че зелено-то колело липсва. Вече беше март, но вятърът бе пронизващ. Той наведе глава, зарови брадичка в шала си и закричи. На двайсетина метра на юг се намираще шосето „Шин-Охаши“. То водеше на изток към район Едогава¹, а на запад – към „Нихонбаши“², като пресичаше река Сумида по моста „Шин-Охаши“ точно преди „Нихонбаши“.

Най-краткият път от апартамента на Ишигами до работното му място бе право на юг. Разстоянието до парка „Сейчо“ бе не повече от половин километър, а той работеше в частното училище точно преди парка. Беше учител и преподаваше математика.

Ишигами продължи на юг до червения светофар на кръстовицето, а после зави надясно, към моста „Шин-Охаши“. Вятърът духаше в лицето му и развяваше полите на палтото му. Той мушна ръце в джобовете си и се приведе, като ускори крачка.

Гъсти облаци покриваха небето, а сивото им отражение караше река Сумида да изглежда дори по-мътна от обичайното. Една малка лодка плаваше срещу течението. Ишигами наблюдаваше напредъка ѝ, докато пресичаше моста.

Когато се озова от другата страна, той пое по стълбището, което се спускаше от основите на съоръжението към реката. Мина под железните подпори на моста и тръгна покрай Сумида. Върху бетонните брегове от двете страни на водата бяха направени пешеходни алеи. По-нататък, при моста „Киосу“, обикно-

---

¹ В Токио има 23 специални градски района с общинско самоуправление. – Б.р. (Всички бележки, без изрично указваните, са на преводача.)

² Бизнес квартал на Токио.

вено беше пълно с разхождащи се по алеите семейства и двойки, ала те рядко идваха насам. Дългата редица от покрити със сини винилови платнища картонени колиби ги държеше на разстояние. Тук, в сенките на скоростния надлез, който минаваше покрай западния край на реката, живееха бездомниците. Ишигами реши, че надлезът, надвиснал над тях, вероятно предлага някаква защита от вятъра и дъжда. Фактът, че от другата страна на Сумида нямаше нито една колиба, потвърждаваше тази хипотеза, макар да бе възможно първите клошари да са се настанили там случайно, а останалите просто да са ги последвали, предпочитайки сигурността на съвместния живот пред самотата от другата страна на водата.

Той тръгна покрай колибите, като им хвърляше бегли погледи. Повечето бяха толкова ниски, че човек трудно можеше да се изправи вътре, а някои му стигаха едва до кръста. Приличаха повече на кашони, отколкото на колиби. Може би собствениците им ги използваша само като място за нощувка.

До кашоните имаше пластмасови сушилници за дрехи, които обаче подсказваха, че някой живее там постоянно. Един човек се бе облегал на оградата между алеята и реката и си миеше зъбите. Ишигами го беше виждал и преди. Човекът бе прехвърлил шейсетте, а дългата му сивкавобяла коса бе вързана на опашка. Вероятно се бе отказал да работи. Ако искаше физическа работа, сега нямаше да е тук, тъй като тя се вършеше рано сутрин. Не бе отишъл и до бюрото за безработни. Дори да му намерят подходяща работа, с тази дълга коса щеше да отпадне още на интервюто. А и на тази възраст беше малко вероятно някой да реши да го наеме.

Друг мъж стоеше до кашона, в който спеше, като тъпчеше с крака редица от празни кенчета. Ишигами беше виждал неколккратно тази сцена и беше кръстил човека Кенмен¹. Кенмен изглеждаше на около петдесет. Носеше хубави дрехи и дори притежаваше велосипед. Ишигами подозираше, че събирането на кенчета го поддържа в по-добра форма от останалите. Той живееше в края на колонията, дълбоко в сенките под моста. Това трябваше да е знак за някаква привилегия. Сигурно беше нещо

---

¹ Буквално „Човекът-кенче“, като пародийно име на супергерой.

като селски старейшина, един от първите заселници тук – или поне така си мислеше Ишигами.

Недалеч от мястото, където редицата картонени колиби свършваше, друг мъж седеше на пейка. Палтото му сигурно някога е било бежово, но сега бе сиво и раздърпано. Носеше обаче сако под него, а под сакото – бяла работна риза. Ишигами подозираше, че има и вратовръзка, прибрана в джоба на палтото. Беше го кръстил Инженера няколко дни по-рано, когато го бе видял да чете списание за промишлена търговия. Мъжът бе подстригал косата си късо и се бръснеше редовно. Може би се надяваше скоро да се върне на работа. Днес щеше да отиде до бюрото за безработни, но вероятно нямаше да намери такава. Щеше да се наложи първо да преглътне гордостта си. Ишигами бе забелязал Инженера за пръв път преди десет дни. Още не бе свикнал с живота край реката. Все още слагаше граница между себе си и сините винилови платници. Ала все пак бе останал тук. Не знаеше как да живее сам и без дом.

Ишигами продължи да върви край реката. Точно преди моста „Киосу“ срещна старица, извела трите си кучета на разходка. Кучетата бяха миниатюрни дакели, всеки с различно оцветен нашийник – червен, син и розов. Когато Ишигами наближи жената, тя го видя, усмихна се и кимна. Той също ѝ кимна.

– Добро утро – рече.

– Добро утро. Днес е студено, не мислите ли?

– Доста – отвърна Ишигами и направи гримаса, за да подсили думите си.

Старицата му пожела приятен ден и докато се разминаваха, той ѝ кимна за последно.

Няколко дни по-рано бе забелязал, че тя носи найлонова торбичка с нещо като сандвичи в нея – вероятно закуската ѝ. По това предположи, че живее сама. Домът ѝ едва ли се намираще далеч. Беше по джапанки, а с тях не можеше да шофира. Вероятно бе овдовяла преди години и сега живееше в близък апартамент с трите си кучета. Трябваше да е голям, за да има място и за трите. Домашните любимци несъмнено ѝ пречеха да се премести в по-малък. И дори да бе успяла да изплати ипотеката си, оставаха сметките по поддръжката на жилището, затова трябваше да пести и да внимава колко харчи. Тази зима не бе посещавала

козметичен салон и естественият цвят на косата ѝ се показваше под опадалата боя.

В края на моста „Киосу“ Ишигами се изкачи по стълбите, които го изведоха отново на пътя. Училището бе от другата страна на моста, ала той се обърна и пое в обратната посока.

Край шосето имаше табела, на която пишеше „Бентен-тей“. Под нея се намираше малък магазин, в който продаваха кутии *бенто*¹. Ишигами отвори стъклената врата с алуминиева рамка.

– Добро утро! Заповядайте! – чу се отвътре. Гласът и поздравът му бяха добре познати, но въпреки това го разведряваха всеки път.

Ясуко Ханаока му се усмихна иззад щанда. Носеше бяла шапка.

Ишигами се зарадва още повече, когато осъзна, че в магазина няма други клиенти. Бяха сами.

– Ще взема от специалното.

– Нека бъде едно специално тогава – отвърна весело тя. Ишигами не можеше да види изражението ѝ, понеже не смееше да вдигне очи от портфейла си. Дватама живееха в съседни апартаменти и той чувстваше, че трябва да каже още нещо, обаче не му хрумваше какво.

– Днес е студено, не мислите ли? – измърмори накрая, но думите му се изгубиха в шума от отварянето на стъклената врата и вниманието на Ясуко се насочи към новодошлия клиент.

Ишигами излезе от магазина с кутия в ръка и се запъти към моста „Киосу“. Посещението му в „Бентен-тей“ беше приключило.

* * *

След сутрешната навалица работата в магазина намалea, поне що се отнася до обслужването на клиенти. Но в кухнята отзад продължаваше с пълни сили. Няколко местни компании искаха

---

¹ Кутии за обяд с единична порция храна. Обикновено съдържат ориз или спагети, риба или месо, както и зеленчуци. Бенто са изключително популярни в Япония, а украсата на кутиите и храната в тях е превърната в изкуство.

кутиите на работниците им да бъдат доставени точно в 12:00. Така че когато клиентите спряха да прииждат, Ясуко отиде да помогне на готвачите.

В „Бентен-тей“ работеха четирима души. Йонадзава бе мениджърът. Жена му Сайоко помагаше в бизнеса. Канеко работеше на половин работен ден и отговаряше за доставките, а Ясуко посрещаше клиентите в магазина.

Преди да постъпи в „Бентен-тей“, Ясуко бе работила в нощен клуб в „Киншичо“¹. Йонадзава ходеше често там, а Сайоко бе „мама“ на клуба², но Ясуко узна, че са женени, едва когато Сайоко напусна.

– Искаше от „мама“ в бар да стане добра съпруга, която приготвя обяд в кутии – каза ѝ Йонадзава. – Можеш ли да си представиш? Някои хора не спират да ме изненадват.

В клуба бяха плъзнали различни слухове, но Сайоко твърдеше, че двамата с мъжа ѝ си мечтаели отдавна за собствено заведение. Била работила в клуба само за да спести пари за такова.

Когато „Бентен-тей“ отвори врати, Ясуко започна да ги посещава редовно, за да види как се справят. Бизнесът им вървеше – толкова добре, че след година я попитаха дали не иска да им помага. Работата беше станала прекалено много за двама души.

– Не можеш цял живот да бъдеш в онзи мръсен бизнес, Ясуко – каза ѝ Сайоко. – Освен това Мисато расте. Нали не искаш да развие комплекси от факта, че майка ѝ работи в нощен клуб? Това, разбира се – добави тя, – не е моя работа.

Мисато беше единствената дъщеря на Ясуко. Беше израснала без баща, понеже Ясуко се разведе преди пет години. Нямахше нужда Сайоко да ѝ казва, че не може да я кара все така. Освен за доброто на дъщеря си, трябваше да помисли и за факта, че остарява. Дори да искаше да задържи предишната си работа, не беше ясно дали ще може да я върши още дълго.

Трябваше ѝ само ден, за да вземе решение, а от клуба дори не се опитаха да я разубеждават. Просто ѝ пожелаха успех. Очевидно не беше единствената, която не е виждала бъдещето си там.

---

¹ Комерсиален център в източната част на Токио.

² Жена, която ръководи бар, нощен клуб или къща за гейши в Япония и други страни от Източна Азия.

През пролетта на миналата година се бе преместила в сегашния си апартамент. По същото време Мисато тръгна на училище. Старото им жилище бе твърде далеч от новото ѝ работно място, а и вече се налагаше да става в шест сутринта и да се качва на зеления си велосипед в шест и половина.

– Онзи учител пак ли се появи? – попита я Сайоко по време на почивката.

– Той идва всеки ден – отвърна Ясуко и забеляза, че Сайоко и съпругът ѝ се спогледват усмихнати. – Защо? Какво има?

– А, нищо, нищо. Просто си мислим, че той си пада по теб.

– Каквооо? – Ясуко се отдръпна от масата с чаша чай в ръка.

– Знаеш ли какво стана вчера, когато имаше почивен ден? И той не дойде. Не мислиш ли, че е странно, че идва само в дните, когато си на работа?

– Мисля, че е просто съвпадение.

– А ние не. – Сайоко се спогледа отново с мъжа си.

– От доста време е така – кимна все още усмихнат Йонадзава. – Жена ми казва, че всеки път, когато почиваш, него също го няма. Ако трябва да съм честен, и аз се питах защо е така, но когато не дойде и вчера, нещата ми се изясниха.

– Но аз нямам твърд график на почивните дни. Не е като да отсъствам всеки понеделник или нещо от сорта.

– Това прави нещата още по-подозрителни! – заключи Сайоко, а очите ѝ светнаха весело. – Той ти е съсед, нали? Вероятно вижда кога отиваш на работа и така се ориентира.

– Но аз никога не съм го срещала, когато излизам – поклати глава Ясуко. – Нито веднъж.

– Сигурно те наблюдава отнякъде. Може би през прозореца?

– Не мисля, че вратата ми се вижда от прозореца.

– Във всеки случай, ако се интересува от теб, рано или късно ще го покаже – заяви Йонадзава, – а пък ние си имаме редовен клиент заради теб, така че за нас това е добра новина. Изглежда обучението ти в „Киншичо“ се отплаща.

Ясуко се усмихна накриво и изпи остатъка от чая си, като си мислеше за гимназиалния учител.

Казваше се Ишигами. Беше отишла до апартамента му в вечерта, когато се нанесе, за да се запознаят. Тогава разбра, че е учител. Беше едър мъж с голямо, кръгло лице, на чийто фон мал-

ките му, тесни очи приличаха на процепи. Косата му оредяваше и бе подстригана късо, което му придаваше вид на петдесетгодишен, макар че можеше и да е много по-млад. Не следваше модните тенденции и носеше еднакви дрехи. През тази зима, всеки път, когато идваше да си купи обяд, беше облечен с едно и също палто, а под него – с кафяв пуловер. Но на малкия му балкон се появяваше чат-пат сушилник, от който ставаше ясно, че поне си пере дрехите. Живееше сам, а Ясуко предполагаше, че не е разведен, нито вдовец.

Опита се да си спомни нещо, което би могло да е привлякло интереса му, но не се сети за нищо. Той беше като тънката пукнатина в стената на апартамента ѝ. Знаеше, че е там, но не ѝ обръщаше внимание. Просто не си струваше. Винаги се поздравяваха при среща, а веднъж дори обсъдиха управата на блока. Ясуко обаче установи, че не знае почти нищо за този човек. Беше разбрала, че преподава математика едва наскоро, когато видя пред вратата на апартамента му купчина стари учебници, овързани с връв и готови за изхвърляне.

Ясуко се надяваше да не я кани на среща. Даже се усмихна при безуспешния опит да си представи как намусеният мъж ѝ предлага да излязат.

Както всеки друг ден, обедната навалица в „Бентен-тей“ започна отрано и достигна своя пик малко след пладне. Нещата се успокоиха едва след един часа.

Ясуко подреждаше банкнотите в касата, когато стъклената врата се плъзна и някой влезе.

– Здравейте – каза автоматично тя и вдигна поглед. После замръзна. Очите ѝ се ококориха и гласът ѝ заседна в гърлото.

– Добре изглеждаш – каза мъжът, застанал пред нея. Беше ухилен, но усмивката не стигаше до очите му.

– Ти... Как ме намери?

– Изненадана ли си? Винаги мога да разбера къде работи бившата ми съпруга, ако си го поставя за цел.

Мъжът огледа магазина, без да вади ръце от джобовете на тъмносиньото си непромокаемо яке – като потенциален клиент, който се чуди какво да си купи.

– Но защо? И защо сега? – попита рязко, но тихо Ясуко. Изглежда го кръвнишки и се помоли наум семейство Йонадзава да не ги чуе.

– Не гледай толкова лошо. Колко време мина, откакто се видяхме за последно? Не може ли поне да се усмихнеш учтиво? – продължи да се хили той.

Ясуко потрепери.

– Ако си дошъл да си бърборим, спести си усилията и се разкарай.

– Всъщност дойдох, за да ти поискам услуга. Ще излезеш ли навън за малко?

– Не бъди глупак. Не виждаш ли, че работя? – попита Ясуко и веднага съжали за думите си. „Сега ще реши, че съм готова да говоря с него, когато не съм на работа.“

– Кога свършваш? – облиза устни мъжът.

– Няма значение. Не желая да разговарям с теб. Моля те, махни се и не се връщай повече.

– Колко грубо!

– А ти какво очакваше?

Ясуко погледна навън с надеждата да влезе някой клиент, ала улицата бе празна.

– Е, щом се държиш така, ще пробвам с някой друг – почеса се по главата мъжът.

В съзнанието на Ясуко завиха аларми.

– Какво означава това?

– Че щом жената не ще да ме изслуша, ще пробвам с дъщеря-та. Училището ѝ беше наблизо, нали?

– Да не си посмял!

– А, значи *ти* ще ми помогнеш! Добре, за мен е все едно дали ще говоря с теб, или с нея.

Ясуко въздъхна. Просто искаше той да се разкара.

– Свършвам работа в шест.

– От ранни зори до шест? Що за дълга смяна?

– Това не ти влиза в работата.

– Добре, ще дойда да те взема в шест.

– Не, няма да идваш тук. Като излезеш навън, завий надясно и тръгни по улицата, докато не стигнеш едно голямо кръстовище. На близкия ъгъл има семеен ресторант. Чакай ме там в шест и половина.

– Чудесно. Но гледай и ти да се появиш. Иначе...

– Ще дойда. А сега се махай. Веднага.

– Хубаво, изхвърли ме на улицата. – Мъжът огледа пак магазина, после излезе, като затвори вратата след себе си малко по-силно от нужното.

Ясуко постави ръка на челото си. Връхлиташе я главоболие, започна да ѝ се гади. Сърцето ѝ се сви от отчаяние.

Бяха изминали осем години, откакто се омъжи за Шинджи Тогаши. Припомни си цялата гадна история...

Когато го срещна, Ясуко още работеше като клубна хостеса в „Акасака“¹. Тогаши бе от редовните посетители на клуба.

Продаваше вносни автомобили. Живееше нашироко и бе включил и нея в сметките си. Правеше ѝ скъпи подаръци, водеше я в изискани ресторанти. Когато ѝ предложи брак, тя се почувства като Джулия Робъртс в „Хубава жена“². Беше уморена от тежката работа, с която издържаше дъщерята от първия си неуспешен брак.

В началото бяха щастливи. Тогаши имаше сигурен доход, така че Ясуко можеше да напусне мръсния живот в нощните клубове. Освен това той се държеше мило с Мисато и момичето сякаш започваше да гледа на него като на „татко“.

После всичко се разпадна, и то внезапно. Началниците на съпруга ѝ откриха, че Тогаши е злоупотребявал от години с парите на компанията. Уволниха го, като не заведоха дело срещу него само защото не искаха да привличат внимание към собствената си некомпетентност. Но истината лъсна наяве: всичките пари, които Тогаши бе харчил в „Акасака“, се оказаха мръсни.

След това той се промени – или просто показа истинското си лице. По цял ден не правеше друго, освен да играе комар или да се излежава вкъщи. И когато Ясуко започна да се оплаква, изпадна в бяс. Пропи се и стана вечно пиян, с кървясали очи и налитащ на бой.

Ясуко се върна на работа, но Тогаши постоянно ѝ взимаше парите. А когато се опита да ги скрие, той започна да идва в клуба, за да прибира заплатата ѝ веднага щом я получи.

---

¹ Квартал на Токио. – Б.р.

² Филм с Джулия Робъртс и Ричард Гиър, в който проститутка се омъжва за богаташ.